

Per tots cantons

Entrevisten, al gener, l'actor i polític Toni Cantó al diari *El Mundo*. Li pregunten si té prevista alguna actuació a Catalunya i respon una cosa tan rocambolesca i malintencionada com aquesta: "De momento, no. Pero lucharé para que se haga, aunque sea dos o tres días en un centro cultural de donde sea. En Cataluña trabajar en español es muy complicado." A *El Español*, on també van entrevistar-lo, el titular és "No puedo trabajar en Cataluña por hacer teatro en español." Podríem pensar que es tracta d'una exhibició d'ignorància de les que provoquen vergonya aliena. No és el primer cop que es posa en evidència. En el passat, Cantó va comparar la immersió lingüística amb la pederàstia o va afirmar que la majoria de denúncies per violència de gènere eren falses. També podria tractar-se de la trista excusa d'un actor ressentit perquè ningú, a Catalunya, s'ha interessat pel seu espectacle. Però no ens enganyem. No és res d'això. El discurs victimista de Cantó coincideix amb el que, de tant en tant i de manera calculada, es fa fins i tot des de Catalunya per part, sobretot, de persones vinculades al PP i Cs. L'alcaldable Manuel Valls va dir, fa poc, que els castellanoparlants "ho passen malament" a Barcelona. Tot plegat va molt més enllà d'una denúncia que, clarament (i

ho saben), no té cap fonament. Al darrere d'aquesta mena d'afirmacions hi ha pura malícia. No crec que Toni Cantó ignori que bona part del teatre que es representa a Catalunya es faci en castellà; ni que, per exemple, aquests mesos passin per Barcelona actors i actrius espanyols com Lolita Flores, Gabino Diego o Carmen Machi; o que molts actors i actrius catalans, com Àngel Llàcer, Josep Maria Pou o Sergi López, facin ara mateix teatre en castellà. Un dels objectius d'anar dient que a Catalunya el castellà és una llengua marginada i perseguida pel poder "nacionalista" és alimentar una idea falsa que segurament els dona vots. Però el principal objectiu, més sibil·lí i alhora més perillós, és contribuir a evitar que el català pugui assolir determinades cotes de normalitat. Amb aquesta mena de comentaris ens tenen entretinguts. S'aconsegueix, per exemple, que a les xarxes i als mitjans tothom es posi a justificar i defensar la presència del castellà a Catalunya i, mentrestant, ningú recorda que la llengua que està en perill, la que té realment amenaçada la supervivència, és la llengua catalana. Si no ho veieu clar, només cal que aneu al cinema, que feu una repassada dels canals de televisió i de les plataformes digitals a què teniu accés, que passegeu pels jutjats, que pareu l'orella al carrer de qualsevol ciutat catalana o, fins i tot, que consulteu la cartellera teatral. Quina diríeu que és la llengua amenaçada per tots cantons i totes les valls?

